

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Quot patrini designandi sunt, & qualiter se gerere debent. §. 2

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

faciendam : quam ipso facto patrinus præstat, cum baptizatum leuat de sacro fonte. Nam esto regulariter ineptus sit, non tamen est simpliciter incapax. Tum quia potest ad fidem conuerti, cum opus fuerit baptizatum instruere. Tum quia esto in hæresi perleueret, si dem Catholicam docere poterit, si tunc potest peccator persuadere virtutem, et si a virtute ipse alienus sit. Ergo potest patrinus hæreticus leuando baptizatum de sacro fonte legitimam instructionem promittere. Quod maxime verum habet, si Sacerdos (vt debet) moneat parentes, & patrinum de obligatione instruendi baptizatum in fide Catholica per baptismum suscepra: sic praxi esse receptum à viris piis. & doctis in Germania testatur Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 2. cap. 9. quæst. 3. in fine.

9. Ego verò supradictam proximi approbarem, si Sacerdos timeret probabiliter parentes baptizati grauius esse offendendos ob patrinum hæreticum repulsum, vel timeret delaturos esse filium Ministro hæretico baptizandum. Quia eo casu Sacerdos minus malum permittit, vt grauiora cuitur. Verum si absque graui offensione parentum potest Sacerdos Catholicus baptismum expulso patrinus hæretico ministrare, nullo tamen adhibito patrinus, quia Catholicum adhibere non potest, crederem potius debere ministrare baptismum absque patrinus quam patrinum hæreticum admittere. Quia præceptum Ecclesiæ de patrinus adhibendo procedit, si patrinus apertus, & idoneus reperiri potest, qualis non est hæreticus, cum sit ab Ecclesiâ exclusus non tam iure scripto, & à se introducto, quam iure naturali, & diuino, supposita institutione sacre huius ceremoniæ, quæ ad rectam instructionem baptizati ordinatur. Ergo eo casu, quo nullus alius patrinus præter hæreticum reperiri possit, cessat præceptum Ecclesiæ de patrinus adhibendo. Ex alia parte vtget præceptum naturale, & Ecclesiasticum vitandi familiaritatem cum hæreticis, cum commodè potes. Ergo stante necessitate sciendi baptismum, nullo patrinus adhibito, vel adhibito hæretico, potius eligere debes ministrare absque patrinus, quam patrinum hæreticum adhibere: colligitur ex Nauarr. lib. 2. consil. tit. de Constit. union. conf. 1. n. 67. Azor. tract. 1. instit. moral. lib. 8. cap. 11. quæst. 9.

10. E contra dubitabis, an possit esse patrinus baptismi à ministro hæretico secundum ritum hæreticorum ministrari? Ratio dubitandi est, quia videris ministratorum hæreticis assentire, & sponsonem facere de instructione in fide faciendam iuxta voluntatem, & intentionem ministri hæretici baptizantis. Non igitur tibi licet eo casu patrinus esse. Et ita docet Nauarr. c. 7. de locis allegatis, & sic absolute tenendum est. Verum aliquando id licite præstare poteris, videlicet si graue tibi, vel tuæ familiæ damnum imminet eo munere non suscepto. Et insuper declares te eo facto nolle ministracionem hæreticalem approbare, neque iuxta illius ritum sponsonem facere, sed iuxta Ecclesiæ Romanæ morem, solumque ob eius præceptum de patrinus adhibendo seruandum te patrinus munus suscipere. Hac igitur protestatione facta censeri non potes ministracionem hæreticalem approbare, neque sponsonem facere de instructione fidei faciendam iuxta hæreticum ritum. Deinde stante periculo grauis nocumti exularis à cooperatione hæreticis ministracionis, & solum illius permittor existis, præcipue cum occasio sis susceptoris officium assumens, ne hæreticus assumatur. Sic sustinet Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 2. cap. 9. q. 2. n. 6.

§. II.

Quot patrinus designandi sunt, & qualiter se gerere debent.

1. Vnus, vel ad summum duo, vir, & femina debent esse patrinus.
2. Episcopus nequit in hac parte dispensare.
3. Debet patrinus baptismum immediatè de manu baptizantis suscipere.
4. Insuper debet intentionem habere hoc munus subeundi.
5. Si leues filium Petri, credens esse Ioannis, es verus filij Petri patrinus, esto contra plures sentiant.
6. Non est opus verbis, vel factis in catechismo respondere.
7. Debet esse designatus à parentibus, seu ab illis, qui curam, baptizati gerunt.
8. Hanc designationem esse simpliciter necessariam plures affirmant.
9. Probabilis est oppositum.
10. Fit satis obiectioni ex Tridentino desumpta.
11. Cum plures designantur, neque à Parocho repellantur, omnes sunt patrinus.
12. Requiritur baptismum esse solemnem.
13. Proponuntur obiectiones, & dissoluantur.
14. Debet nomine proprio suscipere, seu tenere.
15. Per seipsum, & non per procuratorem debet suscipere secundum plurimum sententiam.

16. Probabilis est oppositum.
17. Dissoluantur opposita fundamenta.

Explicuimus, quibus officium susceptoris competere possit, superest explicandum, an vnus tantum, vel plures futuri sint, & qualiter se gerere debeant, vt veri patrinus constituantur. Circa primum de numero susceptorum stat decisio Hyginij c. in catechismo & Leonis 1. cap. non plures de consecrat. dist. 4. ne plures, quam vnus susceptor sit. Id ipsum confirmauit. Metense concilium sub Stephan. 6. can. 3. dicens: Infantem nequaquam duo, vel plures, sed vnus à fonte baptismatis suscipiat, quia in huiusmodi secta Diabolo datur locus, & tanti ministerij reuerentia vilescit. Nam vnus Deus, vnum baptismum, vnus qui à fonte suscipit debet esse pater, vel mater infantis. Postea successu temporis plures adhibiti fuerunt, vt colligitur ex cap. quamuis de cognat. spirituali in 6. sed concilium Moguntinum sub Paulo 3. & nouissime Trident. sess. 24. c. 2. iuxta pristina instituta statuerunt, vt vnus tantum siue vir, siue femina designetur, & ad summum duo, vir & femina, qui baptizatum de baptismum suscipiant, præcipiturque Parocho sub pœna ab ordinario infligenda, ne ad confendum baptismum accedat, quin prius diligenter seiscitetur ab iis, ad quos spectat, patrinorum designatio (qui sunt parentes baptizandi) vel Parocho in eorum defectu, quem, vel quos elegerint, vt baptizatum de sacro fonte suscipiant, & cum, vel eos tantum ad suscipiendum admittat, & in libro eorum nomina describat, doceatque eos quam cognationem contraxerint, ne ignorantia vlla excusari valeant. Quod si alij vltra designatos baptismum tetigerint, cognationem spirituales nullo pacto contrahunt. Ex quibus verbis manifestè constat nec posse parentes plures feminas, aut plures viros in patrinus designare, nec Parochum eos admittere, sed necessariò designandus est, & admittendus vnus tantum vir, aut femina, vel ad summum duo, vir, & femina. Quod si secus actum fuerit, credo graue esse peccatum, eo quod saltem sub opinione multiplicentur cognationes spirituales, & matrimonij impedimenta, & susceptorum incertitudo, quæ summo perè concilium vitare intendit. Neque obstat iure antiquo spectato solum culpam venialem esse plures patrinus admittere, vt pluribus firmat Sanch. lib. 7. de matr. disp. 57. n. 1. vt inde inferas Trident. renouans supradictam prohibitionem solum culpam venialem inducere. Nam illam prohibitionem renouat grauiori præcepto, vt satis colligitur ex eo quod Parocho admittentem plures puniendum Ordinario subiciat, quod ob leuem culpam non præcipere. Et ita esse peccatum mortale sustinet vt probabilis. Egid. de Coninch. q. 67. ar. 7. in fine. Barbosa plures referens 2. p. de poss. Episc. alleg. 30. n. 44. Basil. Ponce de matr. lib. 7. cap. 39. n. 12. tametsi contrarium censet Sanch. lib. 7. de matr. disp. 57. n. 7. cum Ludou. Lopez 2. p. instr. cap. 51. col. 4.

2. Episcopus autem nequit dispensare aduersus dictam constitutionem. Nam esto in Conciliari, & Pontificia lege aliquando dispensare possit; id tamen est urgente necessitate, & quando ad ipsum Pontificem non patet aditus. At nulla excogitari potest necessitas, imo nec conuentientia, vt plures feminas, vel plures viros designentur, cum potius expediat vnicum tantum esse patrinum. Ergo nullus est casus, in quo Episcopus aduersus dictum Trident. decretum dispensare possit. Et ita docet Sanch. lib. 7. de matr. disp. 57. n. 7. Rebel. de obligat. instit. 2. p. in append. ad lib. 4. n. 89. Barbosa aliis relatis. 2. p. de poss. Episc. alleg. 30. n. 41.

3. Quoad secundum qualiter se gerere debeat patrinus, vt verè, & propriè talis sit, spiritualesque cognationem contrahat? decidendum est ex pluribus textibus 30. q. 1. 3. & 4. c. cap. veniens de cognat. spirituali, c. cap. fin. eodem tit. in 6. & specialiter ex Trident. sess. 24. c. 2. de reformat. Ex quibus constat non sufficere assistentiam, sed necessarium esse, vt patrinus de manu baptizantis baptismum, & vestibus indutum immediatè suscipiat, vel illum teneat, cum baptizatur, quia textus hoc munus declarantes, & cognationem spirituales statuentes iis verbis vtuntur, tenet, suscipit, leuat, tangit. Quas actiones optimè exercere potest patrinus circa baptismum vestibus indutum, vt pluribus firmat Sanch. lib. 7. de matrim. disp. 56. n. 6. Basil. Ponce, lib. 7. de matrim. impediment. c. 39. n. 9. Dixi debere immediatè tangere, seu tenere baptismum, cum baptizatur, vel de manu baptizantis immediatè suscipere. Vnde si de manu alterius leuans suscipit, patrinus non est, nec cognationem spirituales contrahit, quia non leuat de sacro fonte, sed leuatum ab alio suscipit, sic testatur, & decisum referunt pro Episcopatu Abulenù à sacra Congregatione Sanch. lib. 7. de matr. disp. 56. n. 3. Basil. Ponce, lib. 7. de matr. c. 39. n. 9.

4. Secundo debet esse hæc extensio, seu susceptio formalis, id est animo, & intentione obeundi hoc munus susceptoris ab Ecclesiâ præscriptum. Quare si solum gratia commoditatis, ne baptizatus humi sit, vel vt patrinum lenem iuguet

iuuet, vel ob aliam causam baptizatum sustineat, patrinus non est, nec cognationem contrahit, vt aliis relatis probat Sanch. *disp. 38. num. 4. c. 5. Basl. Ponce dicto c. 39. n. 9.* Dictam tamen cognationem nullatenus impedire poterit patrinus, ex eo quod noluerit eam contrahere, si tamen intentionem habeat patrinus munus exercendi, quia hæc cognatio officio patrinus annexa est iure Ecclesiastico, cuius efficaciam patrinus impedire non potest, vt pluries sumat Sanch. *lib. 7. de matr. disp. 58. num. 4.*

5. Solum est dubium, an si per errorem leues filium Petri, cum tamen sit filius Ioannis, sis verus Patrinus filij Ioannis, & cum ipso contrahas spiritualem cognationem? Negat Sanch. *lib. 7. de matr. disp. 58. n. 7.* cum Abbate, Alexand. de Nero *cap. 2. de cognat. spirit. & aliis*, ducitur ex dicto *cap. 2. vbi* dicitur coniugem, quæ per ignorantiam leuauit filium mariti non acceri à debiti petitione. Ergo error impedit cognationem spirituales, & consequenter munus patrinus. Neque obstat baptizantem per errorem filium Pauli, qui erat Ioannis filius, verum baptismum conficere, veramque cognationem spirituales contrahere cum filio Ioannis, eiusque patre, quia ministrans baptismum obligatus est intentionem habere conferendi Sacramentum præsentem, quicumque sit, ad quam tamen intentionem habendam non videtur obligatus patrinus, cum eligatur ad personam determinatam, pro qua docenda obligacionem suscipit. Nihilominus verius censo supra dictum errorem non impedire officium patrinus, neque cognationem spirituales ex eo consequentem. Sic docent plures relati à Sanch. *lib. 7. de matr. dicta disp. 58. n. 6.* Basl. Ponce *lib. 7. de matr. cap. 39. n. 9.* Moueatur, quia leuans filium de sacro fonte videtur obligatus intentionem habere leuandi præsentem quicumque sit, sicut obligatur baptizans baptizare præsentem quicumque sit, Ne baptismum illa sacra, & solemnitas caremonia deficiat. Quod vero mulier per errorem leuans mariti filium non impediatur à debiti petitione non probat verum susceptoris officium non gessisse, sed solum probat ex iuris dispositione impedimentum petendi debiti illi sublatum esse, & merito, quia hoc impedimentum cum adueniat matrimonio contracto, non decebat contrahi absque culpa. Quæ ratio nullatenus procedit in leuante per errorem filium Petri, qui est Ioannis. Vnde & verus patrinus est, veramque cognationem spirituales impediens matrimonium contrahit. Adde exceptionem *dicti cap. 2.* firmare regulam in casibus aliis non exceptis.

6. Tertio requirunt plures, quorum meminit Sanch. *lib. 7. de matr. disp. 56. à num. 7.* præter dictam intentionem seu susceptionem, vt patrinus verbis, vel saltem signis pro baptizato in catechismo respondeat, eo quod videatur ad hoc munus assumi. Sed contrarium omnino tenendum est cum eodem Sanch. *dicta disp. 56. n. 10.* quia textus cognationem spirituales inducentes solius intentionis, vel susceptionis meminere. Adde responsum illam pro paruulo non ad baptismum, sed ad catechismo pertinere, baptismum enim sine vlla interrogatione, vel responione conficitur. Quocirca cum pro catechismo, & baptismum idem patrinus est (quod non erat necessarium) ex solo baptismum impedimentum cognationis oritur, non ex catechismo.

7. Quarto requiritur, vt patrinus designatus sit à parentibus, seu ab illis, qui curam baptizari gerunt. Quod si illi non designauerint, designetur ab eo, qui Sacramentum ministrat, quia ipsi incumbit, ne baptismum absque solemnitate ab Ecclesia præscripta celebretur, ac proinde absque patrinis.

8. Sed an huiusmodi designatio ita sit necessaria vt ea deficiente leuans baptizatum de sacro fonte verus patrinus non sit, nec cognationem spirituales contrahat? non constat inter doctores. Afirmant Gallego, Vega, Eman. Sayro, & alij, quos referunt, & sequuntur Sanch. *lib. 7. de matr. disp. 57. n. 12.* Guttieri *lib. de matr. cap. 100. num. 7.* Mouentur quia Trident. *sess. 24. cap. 2. de reformat. matrim.* impedimentum cognationis spirituales, & consequenter munus patrinus sustulit ab omnibus illis, qui designati non fuerint, vt colligitur ex illis verbis: Quod si alij præter designatos teneant, aut suscipiant, non contrahunt cognationem. Deinde sic cum nullus est designatus, & plures simul concurrerent ad leuandum baptizatum de sacro fonte, omnes essent patrinus, cognationemque spirituales contraherent, quia nulla est maior ratio de vno, quam de alio. Hoc autem aduersatur fini, & intentioni Tridentini volentis restringere impedimentum cognationis spirituales iure antiquo inductum. Ergo credendum est designationem necessariam esse. Addit vero Suar. *q. 67. art. 8.* non quamlibet designationem sufficientem esse, sed necessariò requiri designationem. Trident. conformem, scilicet vnus tantum viri, vel femina, vel ad summum duorum viri, & femina. Vnde si plures viri, vel plures feminae in patrinus designentur, sicque à Parocho admittantur, existimat neminem illorum esse patrinum, veramque cognationem spirituales contrahere, quia non sunt designati,

qualiter Trident. statuit. Trident. namque exclusit à patrinis munere, cognationisque impedimento omnes illos, qui baptizatum vltra designato tetigerint, vltra designatos inquam legitime.

9. Nihilominus probabilius existimo designationem parentum, seu tutorum baptizari necessariam non esse, vt verus patrinus sis, veramque cognationem spirituales contrahas. Et imprimis necessaria non est, quando vnus tantum assumitur, qui tamen à parentibus baptizari designatus non sit. Contingere enim potest parentes baptizandi Petrum in patrinum designare, Parochum vero eo illegitimè repulso te in patrinum admittente, tunc eo casu verus patrinus es, veramque cognationem spirituales contrahas, vt rectè docuit Ludouic. Vega. *2. p. casuum conscient. casu 4. vers. alterum.* Henric. *lib. 12. de matr. cap. 11. n. 3.* Quia nullus est textus eam susceptionem irritam reddens; neque credendum est Ecclesiam velle eo casu baptismum sine fideiussore celebrari. Deinde si nullus est à parentibus, vel Parocho designatus, vel ex malitia, vel ex ignorantia, tu vero munus susceptoris obeas, quis negare poterit te verum esse patrinum, siquidem intentioni Ecclesie te conformas. Neque præsumi potest voluisse Concilium baptismum solemniter celebrari sine patrinis. Ob quam causam existimo cum nullus est à parentibus designatus, & plures simul baptizatum suscipiunt omnes patrinus esse, veramque cognationem spirituales contrahere: quia ex duobus malis minus est eligendum. Etenim cum eo casu vnus de duobus debeat contingere, vel baptismum solemnem celebratum esse absque patrinis, vel omnes suscipientes patrinus esse, fatendum est Ecclesiam velle hoc secundum, ne baptismum solemnem contra consuetudinem à tempore Apostolorum probatam de patrinis adhibendo celebretur, præcipue cum hæc intentio conformis sit antiquis sacrorum canonum institutis. *Cap. non plures de consecrat. dist. 4. c. 6. fin. de cognat. spirituales in 6.* à quorum decisione recedendum non est, nisi nouis statutis derogatum sit. *Leg. præcipimus. Cod. de appellat. tit. 1.* Sed nouo Trident. decreto derogatum non est quoad hanc partem textus in *cap. fin. de cognat. spirituales*, siquidem Concilium solum à patrinis munere, cognationisque spirituales impedimento exclusit eos, qui vltra designatos baptizatum tetigerint, supponens manifestè designatos tangere, & veram cognationem spirituales contrahere. De illis verò, qui baptizatum tangerent nullis designatis tangentibus Concilium nihil expressit. Ergo de illis iudicium est ferendum iuxta antiquorum canonum instituta, ac proinde affirmandum veros patrinus esse, veramque spirituales cognationem contrahere. Et ita sustinent Nauarr. *sum. cap. 22. n. 39.* Iacob. de Grassis. *1. p. lib. 2. c. 85. n. 4.* Henric. *lib. 2. c. 11. num. 3.* Egid. de Coninch. *de Sacram. c. 2. disp. 32. n. 37.* Rebello *de obligat. instr. 2. p. lib. 3. q. 6. n. 5. c. in append. ad lib. 4. num. 95.* Basl. Ponce. *lib. 7. de matr. c. 39. num. 11.* Paul. Laymann. *lib. 5. tract. 2. c. 9. n. 4.* Barbolæ. *2. p. de possess. Episc. alleg. 30. n. 11.* plures referens, testaturque ipse cum Rebello, Basilio, & aliis sic à sacra Congregatione decessum esse.

10. Neque obstat voluisse Trident. impedimentum cognationis spirituales restringere, vt inde inferas, cum plures nullis designatis simul concurrunt, non contrahere cognationis impedimentum. Quia in hac parte nullam huius impedimenti restrictionem irritatam fecit, sed tantum prohibitionem, prohibendo, ne plures, quam vnus, vel ad summum duo viri, & femina designentur, restrictionem vero irritatam fecit quoad eos tantum, qui non designati baptizatum tetigerint, designatis tangentibus. Insuperque ipsum impedimentum restringit, ne vltra patrinum cum baptizato, eiusque patre, & matre, & vltra baptizantem, & baptizatum, eiusque patrem, & matrem, procederet omnibus inter alias personas huius spirituales cognationis impedimentis omnino sublati.

11. Ex quibus manifestè constat aduersus Suar. *dicta q. 67. art. 8.* cum plures viri, vel femina à parentibus in patrinus designantur, nec à Parocho repelluntur omnes esse patrinus, cognationisque impedimentum contrahere, si simul baptizatum de sacro fonte leuent. Quia Trident. à munere patrinus, & cognationis impedimento solum exclusit eos, qui vltra designatos tetigerint, neque addidit (cum facile posset) vltra legitime designatos, imo esto sic intelligendum esset, non inde inferatur plures illegitimè designatos nullis legitime designatis tangentibus exclusos esse. Non enim sunt exclusi, nisi casu quo vltra legitime designatos tangentibus, ipsi illegitimè designati tangerent. Sic docent Nauarr. *sum. cap. 22. n. 39.* Sanch. plures referens *lib. 7. de matr. disp. 57. n. 13. c. 14.* Egid. de Coninch. *disp. 32. n. 37.* Basl. *lib. 7. cap. 39. n. 12.* Rebello *de obligat. instr. lib. 3. q. 6. num. 6. c. in append. ad lib. 4. sect. 4. num. 96.* adducitque sacre Congregationis decisionem. Notanter dixi plures esse patrinus, contrahereque cognationis impedimentum, si simul concurrant ad leuandum puerum de sacro fonte: Nam si successiue vnus post alium suscipiat, credo probabilius secundum eiusdem sexus patri

partinum non esse, nec cognationem spirituales contrahere, quia munus patris ab Ecclesia pro baptismo solemniter præscriptum prioris susceptione completum est. Vnde posterioris susceptio ad patris munus illegitima est, quippe est ab Ecclesia repulsa. Sic Suar. q. 67. art. 8. Sanch. lib. 7. de matr. disp. 57. n. 14.

12. Quinto requiritur baptismum esse solemnem, aliis verus partinus non es, nec cognationem spirituales contrahis, quia hæc patris designatio cæremonia est ab Ecclesia instituta non pro quocumque baptismo, sed pro solemniter, ut eius solemnitatem iuret, sicut colligitur tum ex usu Ecclesie nullum partinum in privato baptismo exposulante. Tum ex Trident. sess. 24. cap. 2. de reformat. præcipiente Parocho, ut diligenter antequam ad baptizandum accedat inquirat ab his ad quos spectat, quem, vel quos elegerit, ut baptizatum de sacro fonte suscipiant, & cum, vel eos tantum ad suscipiendum admittat: & in libro eorum nomina describat, doceatque eos quam cognationem contrahant. Quæ in baptismo privato qui sæpe à laicis, & à fœminis ministratur, non contingunt. Ergo munus patris, & impedimentum ex eo proveniens solum in baptismo solemniter locum habet. Atque ita docent Sorus in 4. disp. 42. q. 1. art. 2. Sanch. aliis relatis disp. 62. n. 14. Galpar Hurtado, disp. 18. de matr. difficult. 6. Quod verum est, ut bene dicit Sanch. & Hurtado, tametsi susceptor in baptismo privato vellet munus patris exercere, quia adhuc non exercebit illud, qualiter ab Ecclesia præscribitur ad cognationem spirituales contrahendam. Non enim in susceptoris voluntate constitutum est extra baptismum solemnem solemniter suscipere baptizantem, quia id est impossibile. At munus patris, ex quo obligatio docendi filium baptizatum, & impedimentum cognationis oritur, susceptioni solemniter, non privata, id est non in privato baptismo, sed solemniter factæ nititur.

13. Sed obicit iura statuentia impedimentum cognationis spirituales æque de baptismo solemniter, ac privato loquuntur, ut constat ex cap. 1. & fin. de cognat. spirit. in 6. Etenim baptizatus privatim æque indiget instructore, ac baptizatus solemniter. Deinde baptizans privatim cognationem spirituales contrahit cum baptizato, eiusque patre, & matre. Ergo similiter contrahere poterit susceptor in eo baptismo. Ob has rationes hanc sententiam defendunt Nauar. sum. cap. 22. nu. 40. Egid. de Coninch. disp. 32. de matr. n. 59. Basil. Ponce, lib. 7. cap. 40. n. 5. Sed hæc non videntur, ut recedamus à eorum sententia. Nam esto iura æque de baptizante, ac de suscipiente loquantur quoad impedimentum cognationis, intelligi debent, singula singulis tribuendo, de baptizante, quoties fuerit baptismus, quia baptismus solemniter & privatim formaliter, & in seipsis non differunt, sed in cæremoniis extrinsecis, & accidentalibus, ideoque baptizans siue baptizet solemniter, siue privatim cognationem spirituales contrahit. At susceptor solemniter, & privatim formaliter differunt, quia esse susceptorem habetur ex Ecclesie institutione, quæ de suscipiente privato vix unquam contingente mentionem fecit, sed solum de suscipiente solemniter, seu pro baptismo solemniter factæ.

14. Sexto requiritur, ut susceptor nomine proprio munus susceptoris obeat. Quocirca si nomine alieno baptizatum leuaret de sacro fonte, nequaquam partinus esset, qualiter ab Ecclesia præscribitur. Tum quia caret animo, & voluntate se in partinum constituendi, qui animus & voluntas ad hoc munus suscipiendum omnino necessarius est. Tum quia non vult ex illo munere obligationem subire baptizatum instituendi, sed omnem eam obligationem in designantem refundere intendit. Tum quia ipse non est in partinum designatus, sed qui eum in procuratorem constituit. Neque obstat baptizantem ex licentia, & commissione alterius cognationem spirituales contrahere, quia hic verè baptizatur nomine proprio tanquam verus Christi minister iurisdictione ab alio accepta. Sic pluribus firmat Sanch. aduersus Toler. Ludouic. Lopez, Man Petrum de Ledesma, & alios. lib. 7. de matr. disp. 59. nu. 12. Egid. de matr. disp. 32. n. 4. Basil. Ponce, lib. 7. de matr. cap. 39. num. 10. Galpar Hurtado disp. 18. de matr. difficult. 5. n. 18. Barbosa de potest. Episc. 2. p. alleg. 30. n. 50.

15. Septimo plures doctores requirunt, ut per se ipsam baptizatum leuet de sacro fonte. Vnde si medio procuratore hanc exerceat actionem affirmant verum partinum non esse. Momentum, quia textus de hoc munere loquentes actionem denotant personalem, qualis est tangere, suscipere, tenere ut colligitur expressè ex cap. de his. 30. q. 1. ibi de his, qui filios suos ad confirmationem coram Episcopo tenent, id est qui filios uxoris suæ, dum christianantur, super se sustinent. Et ex cap. ad limina eadem causa, & quest. ibi propriis manibus retinendo suscepit. Secundo quia cognatio naturalis non consurgit absque personali parentum actione. Ergo neque cognatio spirituales consurgere debet absque personali actione spirituales parentum, siquidem cognatio spirituales, & carnalis æquantur in c. de his. de baptismo. Tertio cognatio legalis contrahi non potest adoptando per procuratorem Leg.

post mortem. 25. §. neque adoptare ff. De adoptionibus. Sed spirituales cognatio legalis imitatur. Ergo, Quarto impedimenta matrimonij inducenda non sunt absque expresso textu, & ratione. At nullus est textus significans cognationem spirituales matrimonium impediens contrahi posse per procuratorem, imo contrarium relati textus significant. Ergo contrahi non potest. Quinto constitutus procuratorem, ut nomine ipsius baptizet, nullatenus spirituales cognationem contrahit, ergo neque constitutus procuratorem ad suscipiendum, cum eadem in utroque casu videatur esse ratio. Et ideo hanc sententiam sustinent Couarrub. 4. decret. 1. p. cap. 6. §. 4. n. 6. Henric. lib. 12. de matr. cap. 11. n. 71. & alij innumeri, quos refert, & sequitur Thom. Sanch. lib. 7. de matr. disp. 59. n. 4.

16. Nihilominus verius censo medio procuratore te partinum esse, veramque cognationem spirituales matrimonium impediens contrahere posse. Sic docent plures relati à Sanch. dicta. disp. 59. n. 2. Basil. Ponce, lib. 7. de matr. c. 39. n. 10. Egid. de Coninch. disp. 32. de matr. n. 4. Rebells. 2. p. lib. 3. de obligat. iustit. q. 6. & in append. ad lib. 4. num. 95. & 96. Barbosa. 2. p. de potest. Episc. alleg. 30. n. 50. & alij apud ipsos. Mouet præcipue autoritate sacre Congregationis sæpe decidentis hanc partem, teste Nauar. lib. 5. concil. in fine. 2. edit. Rebello. n. 95. Franc. Leone in thesaur. fori Ecclesiast. 2. p. cap. 9. num. 63. & aliis. Item autoritate sacre Rote sic censentis, sicuti referunt Aloy. Riccius in praxi fori Ecclesiast. resolut. 630. in 2. edit. Verat. decis. 147. pun. 3. Galet. in Margavita casum conscientia verbo cognatio. At credendum non est sacram Congregationem & Romanam Rotam in re tam graui errare, & impedimenta constituere, ubi nullum est impedimentum. Ergo asserendum est medio procuratore & officium patris, & impedimentum cognationis contrahi posse. Ratio autem qua sacra Rota, & Romana Congregatio moueri poterint hæc videtur esse. Quia iure firmatum est quemlibet medio procuratore præstare posse, quæ potest per se ipsum, cum alias prohibitus non est. leg. 1. §. Rursus fidei Procuratoribus. & reg. qui potest. de Regal. iuris in 6. At nullibi est prohibitum signare procuratorem ad patris munus exercendum, ut constabit diffundendo fundamenta oppositæ sententiæ. Ergo. Deinde moueri poterunt ex usu, & consuetudine signandi procuratorem ad munus hoc exercendum, præcipue in baptismo principum, ut aliis relatis testatur Sanch. lib. 7. dicta disp. 59. n. 6. Qui usus sustinendus non esset, si medio procuratore partinus esse non posset. Quia esset usus celebrandi baptismum sine patris. Qui usus nullatenus est ab Ecclesia permittitur, sed potius contrarius usus præceptus.

17. Neque fundamenta oppositæ sententiæ videntur. Ad primum nego tangere, tenere, suscipere, leuare, necessario personalem actionem indicare, esto id frequenter contingat. Et ad probationem respondeo, textum in cap. de his. & cap. ad limina exprimeret quid factum fuerit, non tamen legem ferre, aliter fieri non posse. Ad 2. concedo cognationem naturalem contrahi actione personali parentis, & non aliter, quia fundatur in physica, & naturali generatione, quæ alteri non potest committi. At tentio, & susceptio baptizati, actiones sunt, quæ alteri committi possunt, & medio commissario præstari, ut etiam ipsemet Sanch. fatetur. Vnde mirum non est cognationem naturalem indigere necessario personali actione parentum, secus vero cognationem spirituales. Neque textus in cap. de his. de baptismo his contrarius est. Solum enim æquat generationem spirituales naturalem in distinctione generantis, & geniti, probatque neminem seipsum spiritualiter generare posse, sicuti non potest carnaliter. Ad 3. concedo neminem adoptare posse per procuratorem, quia sic legibus statutum est: ac statutum est susceptorem baptismi medio procuratore constitui non posse. Ergo ex cognatione legali ad spirituales argumentum in hac parte fieri non potest. Neque obstat cognationem spirituales imitari legalem, quia non imitari in omnibus, aliis non potest esse cognatio spirituales nisi suscipiens longe maior esset, quam susceptus, sicuti non est cognatio legalis, nisi adoptans maior sit adoptato, ita ut illum generare possit. §. minorem natu. in fir. de adoptionibus. Ad 4. concedo impedimenta matrimonium impediens constitui non posse absque manifesto textu & ratione, nego tamen nullum esse textum quo probetur impedimentum cognationis spirituales per procuratorem contrahi posse. Nam eo ipso, quo susceptio baptizati non prohibetur per procuratorem fieri, decilum est impedimentum annexum susceptioni contrahi medio procuratore posse. ex reg. qui potest. de Reg. iuris in 6. Ad 5. admitto constitutum procuratorem, ut nomine suo baptizet, non ipsum, sed baptizantem, contrahere cognationem, quia in baptismo constituitur procurator non potest. Nequit enim nomine alterius à Christo concedi.